

COPRNICA ZOFKA

(Retrospektiva pravljice)

Živa Gotlib Kerin, 5. a

Mentorica: Bernarda Vrtačič Turk

Danes zjutraj je bila Zofka tako vesela, da je kar poskakovala od sreče. Zjutraj si je skuhala čaj iz zadnjih volčjih jagod, ki jih je imela. Sproščeno si je rekla: »Saj jih lahko grem nabrat.«

Začelo je rahlo snežiti. Od strahu je pograbila košaro in stekla v gozd. Pozorno je opazovala, kje bi bile lahko volčje jagode. Takrat pa je pod grmičevjem zagledala eno sočno jagodo. Ko jo je utrgala, je opazila na njej glisto. Ravno, ko jo je hotela frcniti proč, je glista ugriznila jagodo. Coprnica jo je iz žalosti spustila na tla in si v mislila, da je to prekletstvo. Ko se je vrnila domov, se je žalostno ulegla na posteljo. Zaradi žalosti je čisto pozabila na čaj iz volčjih jagod. Po nekaj urah ji je po trebuhu začelo kruliti. Vstala je in na mizo položila hladen kos mesa. Z enim ugrizom je snedla perutničko. Potem pa je sama sebe vprašala: »Kaj mi je?« Takoj po tem vprašanju je udarila po mizi tako močno, da se je stresla cela hiša. Tako se je Zofka spomnila, kako se lahko otrese jeze. Začela je nagajati. Naredila je toliko lumparij, da je postala zaspana. Ko se je zbudila, je na mizi zagledala čaj, narejen iz zadnjih volčjih jagod.

Tako je spet postala jezna. Odločila se je, da bo zaspala. Zaradi jeze ni mogla zaspati. Končno je le zaspala. Začel se je nov dan. Bilo je pozno zimsko popoldne.